

Upírské denníky 10

POSADNUTÍ DÉMONMI

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

L. J. Smithová

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Mamička vraví, že nie je vo Fell's Church," opakovala pani Flowersová Stefanovi. „Takže určite nie je v tej húštine.“

„Dobre,“ prikývol Stefan, „ak však nie je tam, kde potom je?“

„Nuž,“ pomaly prehovorila Elena, „určite v tom má prsty polícia. Chytili ho.“ Srdce jej bilo až niekde v žalúdku.

Pani Flowersová si povzdychla. „Asi. Mamička mi to mala povedať, lenže teraz je atmosféra plná prazvláštnych vplyvov.“

„No šerif má kanceláriu vo Fell's Church. Ehm, v tom, čo z mesta zostalo,“ namietla Elena.

„V tom prípade treba uvažovať o policajtoch z iného mesta. O tých, ktorí tu už predtým pátrali...“

„Z Ridgemontu,“ sťažka vzdychla Elena. „Odtiaľ prišli tí, ktorí prehľadávali váš penzión. Odtiaľ je podľa Meredith aj šerif Mossberg.“ Pozrela na Meredith, tá sa však neozvala. „Tam má Carolinin otec všetkých vysokopostavených kamarátov. Aj otec Tylera Smallwooda. Sú členmi takých tých klubov, kam nepúšťajú ženy a členovia sa rozpoznávajú podľa špeciálneho stisku ruky a podobne.“

„A keď sa tam dostaneme, čo urobíme? Máme niečo, čo sa aspoň podobá na nejaký plán?“ spýtal sa Stefan.

„No, možno mám niečo podobné plánu A,“ pripustila Elena, „ale neviem, či to vyjde. Ty to asi odhadneš lepšie ako ja.“

„Hovor.“

Elena mu vysvetlila svoj plán. Stefan počúval a musel utajiť smiech. „Myslím si,“ povedal s čo najvážnejšou tvárou, „že by to mohlo vyjsť.“

Hneď jej bolo jasné, že musí zapracovať na pláne B aj C, aby nezostali v slepej uličke, ak ten prvý plán nezaberie.

Ak sa chceli dostať do Ridgemontu, museli prejsť autom cez Fell's Church. Cestou Elena pozorovala vyhorené domy a sčerneté stromy. Do očí sa jej tlačili slzy. Je to jej mesto, mesto, ktoré ešte v podobe dobrého ducha strážila a chránila. Ako to, že dopadlo až tak zle?

A čo je ešte ťažšia otázka, dá sa vôbec niekedy do poriadku?

Elena sa neovládateľne roztriasla.

Matt sedel v zasadačke a mračil sa. Už dávno všetko preskúmal a zistil, že okná sú zvonku zatĺčené doskami. Ani ho to neprekvapilo, aj vo Fell's Church boli na tom okná rovnako, okrem toho už dosky vyskúšal a vedel, že v prípade nutnosti niektorú vylomí. Ak sa mu bude chcieť.

Ale nechcelo sa mu.

Prišla naňho kríza. Bol by sa s ňou vyrovnal už predtým, skôr ako Damon odvliekol tri dievčatá do Temného rozmeru, no Meredith ho prehovorila.

Mattovi bolo jasné, že tunajšia polícia a súdny systém sú plné priateľov pána Forbesa, Carolininho otca. A rovnako zabezpečený bol pán Smallwood, otec skutočného vinníka. Určite ho nečaká spravodlivý súd. No na akomkoľvek súde by si ho museli aspoň vypočuť.

A vypočuli by si holú pravdu. Momentálne by jej možno neuverili. No neskôr, keď začnú Carolinine dvojčatá meniť svoju podobu, tak ako to vraj vlkolačie mláďatá robievajú, každý by si musel spomenúť na Mattovu výpoveď.

Konám správne, opakoval si v duchu. To ho však nezabavilo strachu. Akoby mal vnútornosti z olova.

Čo najhoršie mi môžu spraviť? Namiesto odpovede na túto otázku začul ozvenu Meredithiných slov a vôbec ho nepotešili: „Matt, môžu ťa posadiť za mreže. Do skutočného väzenia, pretože si už mal osemnásť rokov. A hoci

to by asi netrápilo skutočných kriminálnikov, starých basistov s potetovanými hrubými bicepsmi, teba to trápiť určite bude.“ A potom, po surfovaní na internete, dodala: „Matt, vo Virginii za to môžeš dostať aj doživotie. Minimálna sadzba je päť rokov. Matt, prosím ťa, nedovoľ im, aby ťa zavreli! Prosím, pochop, že niekedy je opatrnosť lepšou taktikou než statočnosť. Oni majú v rukách všetky karty a my len šmátrame so zaviazanými očami v tme...”

Nejako sa vynervovala, pomyslel si, keď všíla jednu metaforu na druhú. Ja som sa sem však nehlásil dobrovoľne. A stavím sa, že vedia o kvalite tých dosiek, a ak sa prebúram na slobodu, budú ma naháňať až neviem kam. Ale ak tu zostanem, aspoň im budem môcť povedať pravdu.

Veľmi dlho sa nič nedialo. Matt podľa slnka, čo presvitало cez škáry medzi doskami, odhadoval, že je už popoludnie. Prišiel akýsi muž a ponúkol mu návštevu toalety a kolu. Matt jedno i druhé prijal, ale žiadal si aj advokáta a možnosť telefonovať.

„Advokáta ti dáme,“ zamrmal chlap, keď Matt vyšiel zo záchodu. „Pridelí ti ho štát.“

„To nechcem. Chcem skutočného advokáta. Takého, akého si vyberiem.“

Muž sa zatváril zhnusene. „Chalan ako ty predsa nemôže mať prachy. Vezmeš takého, akého ti pridelia.“

„Mama peniaze má. Určite chce, aby ma obhajoval poriadny právnik, nie holobriadok tesne po promócií.“

„Ale, aké dojímavé!“ uškrnul sa ten muž. „Mamička sa má o teba postarať? Vieš, mamička ti ušla, je asi v Clydesdale a stavím sa, že s tou čiernou doktorkou.“

Matt zmeravel.

V miestnosti, kde zvyčajne zasadali poroty, sa pustil do tuhého rozmýšľania. Ako vedia, kam šli jeho mama s doktorkou Alpertovou? Pokúsil sa vysloviť čiernu doktorka a znelo to nepríjemne, odporne staromódne a jednoducho hlúpo. Keby šlo o belocha a muža, asi by nik nepovedal „s tým bielym doktorom“. Brr, ako z nejakého starého filmu o Tarzanovi.

V Mattovi stúpól hnev. A s ním aj obava. Slová sa mu zúrivo mihali myslou: dozor, špehovanie, konšpirácia, utajovanie. A potom: oklamali nás.

Odhadoval, že je po piatej a všetci, ktorí na súde bežne pracovali, sú preč. Vtedy ho odvedli do vyšetrovacej miestnosti.

Len sa so mnou hrajú, pomyslel si, keď sedel oproti dvom policajtom, ktorí sa s ním pokúšali rozprávať v prepchatej malej kutici s videokamerou v jednom kúte na stene, absolútne nápadnou, hoci bola malá.

Striedali sa. Jeden vrieskal, že najlepšie spraví, ak všetko vyklopí. Druhý sa tváril súcitne a opakoval: „Všetko sa ti to vymklo z rúk, však? Máme fotku, vieme, že ťa

pohrýzla. Bola to sexi baba, čo?“ K tomu samé sprisahanecké žmurkania. „Ja ti rozumiem. Lenže potom sa začala tváriť, že sama nevie, čo chce...”

Matt vybuchol. „Nie, neboli sme na rande, nie, neuhryzla ma, a keď poviem pánu Forbesovi, že o Caroline hovoríte ako o sexi babe a pritom na mňa žmurkáte, tak vás vyrazia, milý pane. Inak, počul som o tom, že baby sa vraj občas tvária, že samy nevedia, čo chcú, akurát som to na vlastné oči nikdy nevidel. Keď niektorá povie nie, počujem to rovnako dobre ako vy, a predpokladám, že jedno nie znamená naozaj nie!”

Potom to od nich trochu schytal. Dost' ho to prekvapilo, ale zase vzhľadom na vyhrážky až tak nie.

Napokon sa naňho vykašlali a nechali ho tam samého. V miestnosti, ktorá na rozdiel od tej zasadačky pre porotu ani nemala okná. Matt do kamery povedal: „Som nevinný a nedovolím mi ani vybrať si advokáta a telefonovať. Som nevinný...”

Neskôr poňho prišli. Dobrý a zlý policajt ho odvedli do prázdnej súdnej siene. Vlastne nie je prázdna, uvedomil si. V prvom rade sedelo niekoľko reportérov, jeden či dvaja mali poruke aj náčrtníky na kreslenie.

Vyzeralo to ako pri skutočnom súdnom procese a Matt si musel predstaviť, čo tam asi kreslili: tak ako to vídal v telke. Olovo v žalúdku sa mu premenilo na nervózne chvenie. Panika!

Nuž, nie je to to, čo chcel? Dostať svoj príbeh na verejnosť?

Viedli ho k prázdnemu stolu. Bol tam aj druhý stôl, za ním sedelo niekoľko elegantných mužov a pred sebou mali hromady papierov.

Jeho pozornosť však pritiahla len ona – Caroline. Hneď ju nespoznal. Mala na sebe bledosivé šaty. Sivé! A bez šperkov, ba ani mejkap si nezvolila krikľavý. Farbu tomu obrazu cudnosti dodávali len ryšavé vlasy. Vyzerali ako za starých čias, nie tie ostré štetiny, ktoré jej narástli, keď začala pripomínať vlkolaka. Ako sa naučila ovládať aj ich vzhľad? Uf, to je zlá správa, veľmi zlá.

Napokon vošla porota – a tvárila sa dosť vystrašene. Všetci v nej vedeli, že toto nie je normálny súd, a predsa prišli – dvanásť ľudí, akurát na počet porotcovských stoličiek.

Matt si náhle uvedomil, že vysoko nad ním sedí sudca. Bol tam od začiatku? To hádam nie...

„Všetci vstaňte a vzdajte úctu jeho ctihodnosti Thomasovi Hollowayovi!“ zahrmel zriadenec. Matt vstal a zišlo mu na um, či sa súd naozaj začne bez jeho advokáta. No kým sa stihli všetci posadiť, s rachotom sa otvorili dvere a do siene vbehla vysoká postava obložená stohmi papierov. Spomedzi lajstier sa napokon vynorila žena, mladá žena tesne po dvadsiatke. Hodila dokumenty na stôl vedľa neho. „Gwen Sawická!“ ohlásila sa bez dychu. „Tu som!“

Sudca natiahol krk ako stará korytnačka, aby na ňu dovidel. „Pridelili vás ako obhajkyňu obžalovanému?“ vyštekol.

„Áno, ak nemáte nič proti tomu, vaša ctihodnosť. Lenže oznámili mi to iba pred tridsiatimi minútami. Netušila som, že sa pojednáva aj v noci, vaša ctihodnosť.“

„Nemajte ostrý jazyk!“ zahriakol ju Holloway a vyzval zástupcov protistrany, aby sa predstavili. A Matt uvažoval nad slovami „ostrý jazyk“. Aj tie patrili k tým, ktoré sa na mužov nepoužívali. Muž s ostrým jazykom? To hádam ani nepočul. Ostrý jazyk akoby podľa niektorých ľudí mohli mať len dievčatá a ženy. Prečo?

„Som Gwen,“ šepol hlas vedľa neho a Matt sa obzrel. Uvidel dievčinu s hnedými očami a hnedými vlasmi stiahnutými do chvosta. Nebola v prísnom slova zmysle pekná, ale vyzerala priamo a čestne, takže nič krajšie tu už ani byť nemohlo.

„Som Matt,“ prikývol. „To je asi jasné.“

„A tamto je tvoje dievča? Carolyn?“ Gwen šepkala a ukazovala mu fotku Caroline na nejakej tanečnej zábave. Na obrázku bola krásavica na opätkoch, ktorej opálené nohy sa spájali iba o niečo skôr, ako ich zahalila priliehavá čipkovaná minisukňa. Caroline mala na tom obrázku takú tesnú bielu blúzku, až z nej takmer vypadávali všetky jej prednosti. A mejkap? Ten sa rozhodne nedal označiť za cudný.

„Volá sa Caroline a nikdy nebola mojím dievčaťom, ale toto,“ ukázal na fotku, „je jej skutočné ja. Taká bola, kým sa nezjavil Klaus a nevykonan niečo jej priateľovi, Tylerovi Smallwoodovi. Musím vám však povedať, čo sa stalo, keď zistila, že je tehotná...“

Nuž, stalo sa to, že jej preskočilo. Nik nevedel, kde je Tyler – či zahynul po tom poslednom boji s Klausom, či sa zmenil na vlka, či sa niekde schováva. A tak sa Caroline pokúsila zvaliť svoj stav na Matta – lenže potom prišiel Shinichi a vybral si ju pre seba.

Shinichi a jeho sestra Misao však hrali krutú hru – nahovorili Caroline, že Shinichi sa s ňou ožení. Až keď jej došlo, že Shinichimu je úplne ukradnutá, prišla aj o zvyšok zdravého rozumu a podnikla zúfalý pokus napratať na prázdne miesto, ktoré v jej živote vzniklo, Matta. Matt to vysvetľoval Gwen čo najjednoduchšie, aby to vysvetlila porote, no po chvíli ich prerušil sudcov hlas.

„Úvodné prejavy vynecháme,“ vyhlásil sudca Holloway, „keďže sme sa zišli tak neskoro. Obžaloba predvolá svojho prvého svedka.“

„Počkať! Námietka!“ zvolal Matt, hoci ho Gwen ťahala za rukáv a syčala: „Nemôžeš namietiť proti rozhodnutiam sudcu!“

„A sudca mi môže robiť toto?“ odsekol a vytrhol si z jej prstov tričko. „Aj s vami som sa stretol až teraz!“

„Možno ste mali skôr prijať obhajcu ex offio,“ vyhlásil sudca a odpil si z pohára s vodou. Potom náhle mykol hlavou a vyštekol: „Ha?“

„To je absurdné,“ zaúpel Matt. „Nedovolili ste mi ani telefonovať! Nemohol som si zaobstarať vlastného právnik!“

„A žiadal o telefonát?“ spýtal sa Holloway ostrým tónom. Očami prechádzal po sieni.

Dvaja policajti, ktorí Matta zmlátili, so svätuškárskeým výrazom pokrútili hlavami. Zriadenec, v ktorom spoznal Matt chlapa, čo mu nosil do zasadačky kolu, zopakoval to isté gesto. A tak tí traja pekne spolu krútili hlavami, div si ich neodkrútili.

„V tom prípade ste sa vzdali práva na telefonát,“ odsekol sudca. Asi iný tón reči neovládal. „Nemôžete oň žiadať uprostred pojednávania. Ako som už vravel...“

„Námietka!“ zvreskol Matt. „Všetci klamú! Pozrite sa na záznamy z môjho výsluchu! Hovoril som im...“

„Pani obhajkyňa,“ zavrčal sudca na Gwen, „urobte si, prosím, poriadok s klientom, inak bude obvinený z pohrdania súdom.“

„Musíš zavrieť ústa,“ zasyčala Gwen.

„Nezavriete mi ich! Ani vy, ani oni! Tento súd je nezmysel, porušujú sa tu všetky pravidlá!“

„Čuš!“ zručol sudca až prekvapivo hlasno. Potom dodal: „Kto sa nabudúce ozve bez môjho výslovného

povolenia, dostane za pohrdanie súdom jednu noc v cele a pokutu päťsto dolárov.“

Poobzeral sa, či to prítomným došlo. „A teraz,“ pokračoval, „nech obžaloba predvolá svojho prvého svedka.“

„Predvolávame Caroline Beulah Forbesovú.“

Už sa jej zmenila postava – Caroline mala teraz brucho v tvare avokáda, pomyslel si Matt. Okolo zaznelo mrmlanie.

„Caroline Beulah Forbesová, prisaháte, že budete hovoriť pravdu, celú pravdu a len pravdu?“

Matt sa kdesi hlboko vnútri začal triasť. Netušil, či od hnevu, alebo od strachu, prípadne od kombinácie oboch pocitov. No cítil sa ako gejzír tesne pred výbuchom – niežeby vybuchnúť chcel, ale ovládali ho sily, nad ktorými nemal žiadnu moc. Ten tichý, pokojný, poslušný a pravidlá rešpektujúci Matt sa kamsi odpratal. Zostal len zúrivý Matt, odtrhnutý z reťaze.

Z chaotického šumu vonkajšieho sveta do jeho úvah prenikali hlasy. A jeden z nich štípal, pichal ako bodliak.

„Spoznávate chlapca, ktorého ste označili ako svojho bývalého priateľa Matthewa Jeffreyho Honeycutta?“

„Áno,“ ozval sa bodliakový hlas. „Sedí za stolom obhajoby v tom sivom tričku.“

Matt prudko zdvihol hlavu a pozrel Caroline do očí.

„Vieš, že je to lož,“ odvrkol. „Ani raz sme spolu neboli na rande. Ani raz.“

Sudca, ktorý dosiaľ akoby spal, sa prebral. „Zriadenec!“ vyštekol. „Zabráňte obžalovanému hovoriť!“

Matt stuhol. Gwen Sawická vedľa neho zúfalo zaúpela a Mattovi ktosi priložil k ústam lepiacu pásku. Omotávali mu ju okolo hlavy.

Bránil sa. Pokúsil sa zdvihnúť. A tak mu pásku omotali aj okolo pásu a prilepili ho k stoličke. Keď ho konečne nechali na pokoji, sudca povedal: „Ak utečie s tou stoličkou, zaplatíte ju z vlastného platu, slečna Sawická.“

Matt si uvedomil, že advokátka vedľa neho sa trasie. A nie od strachu. Výraz človeka tesne pred výbuchom spoznával a bolo mu jasné, že ona exploduje ako druhá. A potom ju sudca šmarí do cely za pohrdanie súdom. Kto ho bude obhajovať?

Pozrel jej do očí a pokrútil hlavou. Poprel tým zároveň všetky Carolinine lži.

„Museli sme náš vzťah udržiavať v tajnosti,“ smutne vypovedala Caroline a cudne si naprávala sivé šaty. „Pretože sme sa báli, aby naň neprišiel môj bývalý priateľ, Tyler Smallwood. Viete, to by sme... Nechcela som, aby sa tí dvaja zase pobili.“

Iste, pomyslel si trpkó Matt, dávaj si pozor, pretože Tylerov otec tu má určite rovnako veľa vplyvných známych ako ten tvoj. Ba aj viac. Matt sa obrátil a chcel sa zadívať do siene, no vtom počul hlas žalobcu: „Stalo sa tej noci niečo nezvyčajné?“

„Nuž, šli sme sa previezť v jeho aute. Zaparkovali sme neďaleko penziónu, aby nás nik nevidel... A obávam sa, že som ho... trochu pohrýzla. Viete, naozaj to medzi nami iskrilo. No potom som už chcela odísť a on... neprestal. Bránila som sa, poškriabala som ho...“

„Obžaloba predkladá dôkaz číslo dva – fotografiu hlbokých škrabancov na predlaktí obžalovaného.“

Gwen na Matta tupo pozrela. Z očí jej vyčítal porážku. Ukázala mu fotografiu toho, na čo si spomínal: hlbokých zárezov, ktoré mu na ruke zanechali zuby molocha, keď si vytrhol končatinu z jeho zubatej papule. „Obhajoba žiada...“

„Dôkaz sa pripúšťa.“

„No mohla som kričať a mykať sa, koľko som chcela, on bol príliš silný a ja som ne... nemohla som...“ Caroline mykla hlavou, akoby si pripomínala tú hrôzu a hanbu. Z očí sa jej rinuli slzy.

„Vaša ctihodnosť, navrhovateľka možno potrebuje prestávku, aby sa upravila,“ trpko navrhla Gwen.

„Mladá dáma, leziete mi na nervy. Nech sa obžaloba postará o svoju klientku... teda o svedkyňu...“

„Svedkyňa je vaša,“ ozvalo sa z lavice žalobcov.

Matt počas Caroliníných výlevov napísal na papier, ako to bolo naozaj. Gwen si jeho slová teraz čítala.

„Takže,“ povedala, „váš bývalý, spomínaný Tyler Smallwood, nie je a nikdy nebol,“ preglgla, „vlkolak?“

Caroline sa aj cez slzy ticho zasmiala. „Samozrejme, že nie. Vlkolaci neexistujú.“

„Aha. Ako upíri.“

„Ani upíri neexistujú, ak sa ma na to chcete spýtať. Ako by mohli?“ Caroline pri tých slovách ostrážito pozrela do každého tmavého kúta.

Gwen je šikovná, uvedomil si Matt. Robí všetko preto, aby zbavila Caroline imidžu úbožiatka, a darí sa jej to.

„Aha, a nikto nevstáva z mŕtvych. Teda aspoň nie v modernej dobe,“ dodala Gwen.

„Tak pokiaľ ide o to,“ do Carolininho hlasu sa vkradla zloba, „stačí zájsť do penziónu na okraji Fell's Church a uvidíte tam istú Elenú Gilbertovú, ktorá sa podľa všetkého vlani utopila. Na oslavách Dňa zakladateľov mesta. Samozrejme, získala titul Miss mesta.“

Reportéri zašumeli. Nadprirodzené táraniny sa predávajú najlepšie, najmä ak ešte ide o pekné dievčatá. Matt si všimol posmešne skrivené pery.

„Ticho v súdnej sieni! Slečna Sawická, držte sa faktov prípadu!“

„Iste, vaša ctihodnosť,“ prikývla Gwen. „Caroline, tak sa teda vráťme ku dňu, keď údajne došlo k znásilneniu. Volali ste, po udalostiach, ktoré ste teraz opísali, políciu?“

„Bola som... No, hanbila som sa. Lenže potom som si uvedomila, že môžem otehotnieť alebo dostať nejakú odpornú chorobu, a bolo mi jasné, že to musím priznať.“

„No vy pod tou odpornou chorobou zrejme nemyslíte lykantropiu? Premenu na vlkolaka? Lebo niečo také predsa neexistuje.“

Gwen s úzkosťou pozrela na Matta a Matt jej pohľad chmúrne opätoval. Dúfal, že keď donúti Caroline hovoriť o vlkolakoch, vyprovokuje ju k nejakej premene či nevy-svetliteľným prejavom. Zdalo sa však, že navrhovateľka sa dokonale ovláda.

Sudca zúrila. „Mladá dáma, na svojom súde nedovolím žarty o nadprirodzených nezmysloch!“

Matt uprel pohľad na strop. Takže pôjde do basy. Na dlho. Za niečo, čo nespáchal a čo sa mu zo zásady prieči-lo. Okrem toho, teraz sa možno reportéri nahrnú do pen-ziónu a budú obťažovať Elenu so Stefanom. Dopekla! Caroline to vykvákala, hoci krvou podpísala prísahu, že ich tajomstvo neprezradí. Damon tú prísahu tiež podpí-sal. Matt chvíľu ľutoval, že tu nie je Damon, aj keď ho ten arogantný upír nazýval tučmákom. Damon sa, samozrej-me, neobjavil.

Vtom si uvedomil, že napriek lepiacej páske stále mô-že tresnúť čelom o stôl. Aj to urobil, až to zadunelo.

„Ak si váš klient praje úplné znehybnenie, slečna Sawická, nech sa páči...“

Vtedy to už počuli všetci. Znelo to ako ozvena, ale oneskorená. A omnoho hlasnejšia ako zvuk hlavy nará-žajúcej na stôl.

A znovu.

BUM!

Nejaké vzdialené dvere sa rozleteli s takým rachotom, akoby ich vyrazilo baranidlo.

Ľudia v sieni sa ešte mohli rozbehnúť preč. No mali kam ujsť?

BUM! Otvorili sa ďalšie, bližšie dvere.

„Ticho! Ticho v súdnej sieni!“

Na drevenej dlážke v chodbe zaduneli kroky.

„Ticho! Ticho!“

Márne sudca vykrikoval, ľudia si už nervózne mrmlali. Bolo neskoro, boli v opustenej a zamknutej súdnej budove, navyše po tých rečiach o upíroch a vlkolakoch...

Kroky sa blížili. Dvere, omnoho bližšie, sa s hlukom rozleteli.

Vlna... niečoho prešla súdnou sieňou. Caroline zhĺkla a chytila sa za vyčnievajúce brucho.

„Zavrite dvere! Zriadenec! Zamknite dvere!“

„A ako ich mám zavrieť, ctihodnosť? Zamknúť sa dajú iba zvonku!“

Nech to bolo čokoľvek, už to bolo veľmi blízko...

Dvere súdnej siene sa s vrzgotom otvorili. Matt položil Gwen na zápästie ruku a natiahol krk, aby uvidel za seba.

Vo dverách stál Tesák a vyzeral tak ako vždy – psisko veľkosti menšieho poníka. Pani Flowersová kráčala vedľa neho, zadný voj tvorili Elena so Stefanom.

Ťažké laby duneli v sieni, Tesák sa približoval ku Caroline, ktorá lapala po dychu a chvela sa.

Nastalo absolútne ticho, pretože všetci upierali zrak na obludu, na jej ebenovú srst', tmavé vlhké oči, ktorými sa pomaly, nenáhľivo obzerala okolo seba.

Potom Tesák zastal a zhlboka zavrčal. Bolo to len také mierne rrr.

Ludia okolo Matta sa mykali a krútili, akoby ich postihlo príšerné svrbenie celého tela. On pozrel na Gwen a všimol si, že hľadá presne tam kam on. Z lapania dychu sa stalo hlasné dychčanie.

Napokon pes zdvihol papuľu ku stropu a zavyl.

To, čo sa stalo vzápätí, nebolo podľa Matta pekné. Rozhodne nemohol obdivovať rýchlosť, s akou sa Caroline pery a nos spojili a vysunuli dopredu. Vytvorili psiu tlamu. Alebo ako sa jej oči ponorili do malých, hlbokých a srst'ou lemovaných jamôk.

A ako sa jej prsty scvrkli a zmenili na bezmocne chnia-pajúce laby s čiernymi pazúrmí. Nie, nebolo to pekné.

Lenže zviera, ktoré sa z tej premeny vynorilo, bolo krásne. Matt nevedel, či tie sivé šaty absorbovala pod kožu, či ich striasla, alebo ako sa ich zbavila. Vedel len toľko, že z kresla za stolom obžaloby vyskočil urastený sivý vlk, oblizol Tesákovi papuľu a potom sa už pokorne vyvalil na zem a tam sa ako šteňa trepotal pod nosom očividného vodcu svorky.

Tesák ešte raz zavrčal. Vlk, ktorý bol ešte pred chvíľou peknou a cnostnou Caroline, mu prešiel ňucháčom po krku.

A dialo sa to aj inde. V súdnej sieni. Dialo sa to s obooma žalobcami, s troma porotcami... ba aj so sudcom!

Menili sa a netúžili po vraždení – chceli sa len zalíškať obrovskému alfa samcovi, dokonalému vodcovi svorky.

„Celý čas sme s ním hovorili,“ vysvetľovala Elena a počas toho odlepovala lepiacu pásku z Mattových vlasov. „Vysvetľovali sme mu, že nesmie byť agresívny, že nemá nikomu odhryznúť hlavu. Damon mi spomínal, že to raz spravil.“

„Nechceli sme od neho sériu vražd,“ súhlasil Stefan. „A vedeli sme, že nijaké zviera nemôže byť také veľké ako on. A tak sme sa sústredili na to, aby prejavil celú svoju vlčiu prirodzenosť. Počkaj, Elena, tú pásku už držím z druhej strany. Prepáč, Matt.“

Páska povolila, pokožka pod ňou zaštipala a Matt si priložil dlaň k ústam. Pani Flowersová prestrihávala tú časť pásky, ktorá ho pripútala k stoličke. Odrazu bol celkom slobodný, div od radosti nevykríkol. Objal Stefana, Elenu aj pani Flowersovú. „Ďakujem!“ zvolal.

Gwen, nanešťastie, práve vracala do koša na smeti. Ešteže ho v poslednej chvíli našla, pomyslel si Matt. Jeden porotca totiž vracal opretý o zábradlie.

„Toto je slečna Sawická,“ hrdo ju predstavil Matt.

„Prišla až po začiatku pojednávania, no aj tak mi veľmi pomohla.“

„Spomínal Elenu,“ šepala Gwen, keď už mohla hovoriť. Dívala sa na malého vlka s chumáčmi rednúcej srsti, ktorý krivkajúc zliezol zo sudcovského miesta a už sa šikovne zaliečal Tesákovi. Ten dôstojne prijímal všetky prejavvy podriadenosti.

„Ja som Elena,“ usmiala sa Elena a mocne objala Matta.

„Tá, ktorá... má byť mŕtva?“

Elena objala aj Gwen. „Som podľa vás mŕtva?“

„Ja ne... neviem. Nie. Lenže...“

„Lenže na mestskom cintoríne mám pekný náhrobok,“ doplnila Elena a potom sa náhle ostrejšie opýtala: „Povedala vám to Caroline?“

„Nielen mne, celej sieni. Najmä reportérom.“

Stefan pozrel na Matta. Sucho sa usmial. „Hádam sa ti ešte podarí pomstiť Caroline.“

„Nechcem pomstu. Chcem sa len vrátiť domov. Teďa...“ Utrápene pozrel na pani Flowersovú.

„Keby si chcel za domov považovať môj príbytok, aspoň kým bude tvoja mamička preč, bola by som veľmi šťastná,“ povedala stará pani.

„Ďakujem,“ šepol Matt. „Zo srdca. Stefan... Čo teraz napíšu tí reportéri?“

„Ak sú bystrí, tak vôbec nič.“

Matt sedel v aute pri spiacej Meredith a pri nohách sa im tlačil Tesák. V hrôze a v šoku počúval, čo o nej rozprávali ostatní. Keď skončili, mohol konečne opísať, čo zažil on.

„Myslím si, že budem mať do smrti strašidelné sny o Colovi Reeceovi,“ priznal. „A hoci som naňho prilepil amulet a on sa potom rozplakal, podľa doktorky Alpertovej je tak či onak nakazený. Ako môžeme bojovať proti niečomu, čo sa už dávno absolútne vymklo spod kontroly?“

Elena vedela, že spýtavo pozerá práve na ňu. Zaryla si nechty do dlaní. „Pokúsila som sa použiť na mesto krídla očisty,“ vzdychla si. „Snažila som sa, div ma neroztrhlo. Bolo to zbytočné. Žiadne krídla, ktoré som predtým ovládala, už neovládam. Myslím, aspoň po tom, čo som

sa dozvedela o Meredith, že budem potrebovať výcvik. No kde ho získam? Ako? Od koho?“

V aute sa rozhostilo dlhé ticho. Napokon ho prerušil Matt: „Všetci len tápeme v tme. Veď ste videli súdnu sieň! Ako môžu mať v jednom meste toľko vlkolakov?“

„Vlky sú spoločenské zvieratá,“ ticho odvetil Stefan. „Zdá sa, že v Ridgemonte sa usadilo celé spoločenstvo vlkolakov. Samozrejme, že sú roztrúsení v tých najrozličnejších snobských kluboch. Aby mohli špehovať jediné živé bytosti, ktorých sa boja: ľudí.“

Keď prišli do penziónu, Stefan vyniesol Meredith do izby na prvom poschodí a Elena ju pozakrývala. Potom šla do kuchyne, kde medzitým prebiehal živý rozhovor.

„A čo rodiny tých vlkolakov? Ich manželky?“ opýtala sa a začala masírovať Mattovi plecia presne na miestach, kde, ako vedela, ho boleli svaly aj kosti po tom, ako mal spútané zápästia. Jej jemné prsty hojili pomliaždeniny, ale ruky mala silné a neustávala v tvrdej masérskej práci, až kým jej samej na pleciach nevyrazil pot. A ani vtedy neprestala.

Stefan ju zastavil. „Odstúp, láska moja. Ja ovládam čiernu upírsku mágiu a tá je pri liečbe nezastupiteľná.“ Ostro povedal Mattovi: „Takže pozor, tento liek neodmietneš, aj keby ťa to akokoľvek bolelo.“ Elena stále cítila, čo Stefan robí, prostredníctvom ich mentálneho spojenia, a tak videla, ako znecitlivel Mattovu myseľ a už

hnietol stuhnuté svaly, akoby sa pasoval s tvrdým cestom. Celé to dopĺňal šikovnou aplikáciou nadprirodzených liečiteľských schopností.

V tej chvíli prišla pani Flowersová s hrnčkmi horúceho a sladkého škoricového čaju. Matt ho vypil na dúšok a hlava mu klesla. Oči mal zatvorené a pery potvorené. Elena doslova cítila, ako z neho opadáva bolesť a napätie. Objala oboch svojich chlapcov a rozplakala sa.

„Zatkli ma pred mojim domom,“ priznal Matt. „Urobili to podľa predpisov, no nevenovali ani pohľad tomu... tomu chaosu, čo sa rozpútal okolo mňa.“

Pani Flowersová zvažovala. „Môj drahý Matt, máš za sebou strašný deň. Potrebuješ si poriadne oddýchnuť.“ Pozrela na Stefana, asi odhadovala, čo to spraví s ním – keď je čoraz menej darcov krvi. Stefan sa usmial, aby ju upokojil. Matt, stále v rukách upírskeho maséra, len prikývol. Do líc sa mu vrátila farba a pery mu rozochvel mierny úsmev.

„Aha, tu je náš hrdina,“ povedal Matt, keď sa k nemu pretlačil Tesák a zafučal mu rovno do tváre. „Kamoš, môžeš na mňa dýchať, koľko chceš,“ vyhlásil, „veď si ma zachránil. Nemôže dostať nejakú dobrotu, pani Flowersová?“ opýtal sa a pozrel sa na majiteľku penziónu mierne rozostrenými modrými očami.

„Viem, čo by si rád dal. V chladničke mám pečené mäso, ktoré treba len trochu prihriať.“ Pani Flowersová

dodala: „Matt, nemohol by si mu to dať? A nezabudni vybrať kosť, aby sa nezadrhol.“

Matt vzal obrovský hrniec s pečeným stehnom, ktoré po ohriatí tak rozvoniavalo, že si hneď uvedomil svoj prázdny žalúdok. Opustili ho zábrany. „Pani Flowersová, nemohol by som si kúsok odkrojiť aj ja? Do sendviča...“

„Ach, ty môj chudáčik!“ zvolala. „Ja hlúpa, že mi to nezišlo na um. Samozrejme, že tie zvery ti nedali večeru ani obed.“

Pani Flowersová priniesla chlieb a Matt sa zaľúbene díval na to najobyčajnejšie jedlo na svete – chlieb s mäsom. Bolo to také dobré, že sa chystal oblízať si všetky prsty.

Elena si ešte trochu poplakala. Je také ľahké potešiť človeka i zviera tým najprostejším jedlom. A mimochodom, tešilo sa ich tu viac – všetci boli radi, že je Matt v bezpečí a že Tesákovi chutí.

Obrovský pes očami pozoroval mäso, sedel a chvostom zametal dlážku. No keď mu Matt ponúkol kusisko mäsa, ktorý zostal, Tesák naklonil hlavu nabok a pozrel na jedlo, akoby hovoril: „To si robíš žarty, nie?“

„Pravdaže je to pre teba. Len si to vezmi,“ prikázala psovi pani Flowersová. Tesák napokon otvoril obrovskú papuľu a chytil do zubov konček mäsa. Chvost sa mu zmenil na vrtuľu. Celým telom vyjadroval radosť a dychtivosť tak čitateľne, až sa Matt nahlas rozosmial.

„Tentoraz môžeš jesť s nami,“ vyhlásila veľkodušne pani Flowersová a na kuchynskú dlážku rozprestrela dosť veľký pokrovec.

Tesákovu radosť predstihovali len jeho dobré spôsoby. Položil si mäso na pokrovec, prešiel postupne k všetkým ľuďom a vlhkým ňufákom šťuchol tu do ruky, tam do pása, alebo aj pod bradu. Potom sa vrátil k odmene.

„Ktovie, či mu nechýba Strelec,“ zamrmlala Elena.

„Mne chýba,“ s plnými ústami odvetil Matt. „Potrebujeme každý kúsok mágie, ktorý je k dispozícii.“

Pani Flowersová už pobehovala po kuchyni a pripravovala mäsovo-syrové sendviče. Balila ich ako desiatu do školy. „Kto sa dnes v noci zobudí hladný, musí mať k dispozícii niečo pod zub,“ povedala. „Šunka a syr, kurací šalát, k tomu chrumkavá mrkvička a kusisko jablkového koláča.“ Elena jej šla pomôcť. Nevedela prečo, no znovu jej bolo do plaču. Pani Flowersová ju láskavo potľapkala. „Všetci sme trochu, ehm, napätí,“ vážne oznámila. „Kto teraz netúži čím skôr ísť spať, asi by mal ubrať z adrenalínu. Na to poslúži môj vlastný uspávací vynález. A myslím, že dnes v noci môžeme dôverovať našim zvieracím priateľom a strážam na streche. Vďaka nim budeme v bezpečí.“

Matt už takmer postojacky spal. „Pani Flowersová,“ hlesol, „jedného dňa vám to odplatím. No teraz nie...“ mumlal. „Nevládzem držať oči otvorené.“

„Inými slovami, milé deti, hop do postieľok!“ zvolal Stefan. Mattovi vtisol do dlane zabalenú desiatu a odviezol ho ku schodom. Elena pobrala ďalšie jedlo, dvakrát pobozkala pani Flowersovú a zamierila hore k Stefanovej izbe.

Upratala a rozostlala posteľ a práve otvárala igelitové vrečko, keď sa od Matta vrátil Stefan.

„Dá sa do poriadku?“ s úzkosťou vyhrkla. „Teda, myslím zajtra?“

„Telesne určite. Väčšinu škôd som už napravil.“

„A čo duševne?“

„To je ťažšie. Nuž, absolvoval zrážku s realitou. Zatkli ho, tušil, že mu hrozí lynč, nevedel, či niekto z nás vôbec zistí, čo sa mu stalo. Myslel si, že aj keby sme ho našli, dôjde k boju a ten sa dá ťažko vyhrať – je nás málo a mágia nás opúšťa.“

„Tesák im však dal zabrať,“ zasmiala sa Elena.

Zamyslene pozerala na sendviče, ktoré rozložila po posteli. „Stefan, dáš si kurací alebo šunkový?“ spýtala sa.

Nastalo ticho. Chvíľu trvalo, kým Elena v úžase zdvihla zrak. „Ach, Stefan... ja... zabudla som. Prepáč, dnešok bol strašne podivný. Zabud...“

„Som polichotený,“ povedal Stefan. „A ty si ospalá. Neviem, čo to pani Flowersová dáva do čaju...“

„Myslím, že by sa o to mal zaujímať štát,“ riekla Elena. „Lebo pre špiónov a im podobným je to veľmi

užitočné. Zatiaľ...“ Otvorila náruč, zaklonila hlavu a odhalila hrdlo.

„Nie, láska moja. Ja si dnešné popoludnie pamätám, ak si naň ty náhodou zabudla. Odprisahal som, že budem zase loviť. Idem na to,“ vyhlásil.

„Chceš ma opustiť?“ zhĺkla Elena, vytrhnutá z príjemných úvah. Uprene na seba pozerali.

„Neopúšťaj ma,“ povedala a odhrnula si vlasy z krku. „Všetko som si pekne naplánovala – napiješ sa a potom budeme spať jeden druhému v náručí. Prosím, neodchádzaj, Stefan.“

Vedela, že sa mu odchádza ťažko. Hoci bola špinavá a vyčerpaná, mala na sebe ošúchané džínsy a za nechťami špinu, túžil po nej. Preňho bola nekonečne krásna, nekonečne mocná a nekonečne záhadná. Naozaj po nej túžil. Elena to cítila, pretože puto medzi nimi sa podobalo na drôt, ktorý sa náhle rozvibruje a zohreje. Ten drôt ho ťahal bližšie.

„Elena, ale...“ Pokúšal sa nájsť rozumné argumenty. Vari nevie, že v tejto chvíli Elena nepotrebuje počuť nič rozumné?

„Aha, tu,“ povedala a poklopkala si po mäkkom mieste na krku.

Ich puto spievalo ako elektrická struna. Stefan sa však zaťal. „Potrebuješ sa najesť. Musíš si udržiavať silu.“

Elena vzala sendvič s kuracinou a zahryzla doň. „Hm...

mňam. Výborné. Budem musieť priniesť pani Flowersovej kyticu lúčnych kvetov. Všetci si tu vychutnávali jej starostlivosť, a pritom starenke možno treba pomôcť.“

Stefan sa díval, ako jeho milovaná je. Už z toho pohľadu vyhladol, ale to len preto, lebo si navykol na pravidelné kŕmenie a odvykol si od telesného cvičenia. Elena počula všetko, čo sa v ňom dialo, a počula aj úvahy o sebe – ako sa Stefan teší, že sa ona kŕmi. A o tom, že sa stal disciplinovaným upírom. Že ak si raz ľahne spať hladný, preto ešte nezahynie. Zato bude v náručí celú noc držať svoju sladkú spiacu Elenu.

Nie! Zhrozene sa mykla. Odkedy bol väzňom v Temnom rozmere, nezniesla predstavu, že by si niečo odopieral. Ledva prehltna sústo, ktoré si odhryzla.

„Sem, prosím ťa!“ modlikala. Nechcela ho obalamutiť a tak presvedčiť, no ak jej nedá inú možnosť, urobí to. Umyje si ruky, až budú voňať čistotou, prezlečie sa do dlhej priliehavej nočnej košele a pomedzi bozky bude hladiť jeho zuby. Bude sa ich nežne dotýkať končekom jazyka, na mieste, kde by ju porezali, keby zareagovali a predĺžili sa. A vtedy už bude Stefan omámený, nebude sa ovládať. Bude úplne v jej moci.

Dobre, dobre! vyslal k nej Stefan volanie. *Milost!*

„Nemienim ťa omilostiť,“ odsekla. „Nechcem, aby si odišiel.“ Vystrela k nemu ruky a počúvala svoj sladký, roztúžený, nežný hlas. „Chcem, aby si ma objal a aby si

bol naveky so mnou a chcem ťa objímať a byť naveky s tebou.“

Stefanova tvár sa zmenila. Pozrel na ňu s výrazom, ktorý mal vo väzení, keď ho prišla navštíviť oblečená celkom inak ako teraz. Vtedy zmätene hlesol: „To všetko dostanem?“

Vtedy ich od seba delil ostrý drôt. Teraz ich nedelilo nič a Elena videla, že Stefan ju chce. Vystrela ruky ešte ďalej a Stefan sa ocitol v ich dosahu. Tuho ju stisol, no zároveň dával pozor, aby ju prílišnou silou nezranil. Keď sa uvoľnil a oprel si čelo o jej čelo, Elena si uvedomila, že nikdy nebude taká unavená, smutná či vystrašená, aby si nedokázala pripomenúť tento pocit – a keď si ho pripomenie, ten pocit ju podrží po zvyšok života.

Konečne spolu klesli na prikrývku, utešovali sa navzájom, vymieňali si nežné bozky. S každým bozkom Elena cítila, že vonkajší svet a jeho hrôzy sa od nich vzdalujú. Ako môže byť niečo v neporiadku, keď má dojem, že je takmer v nebi? Matt a Meredith, Damon a Bonnie sú tiež iste v bezpečí a šťastní. Ju každý bozk približoval k raju a onedlho vedela, že tak to vníma aj Stefan. Boli spolu takí šťastní, Elena si bola až istá, že onedlho sa celý vesmír začne ozývať ich radosťou, ktorá prekypovala ako čisté svetlo a všetko, čoho sa dotkla, premenila.

Bonnie sa prebrala a došlo jej, že bezvedomie trvalo iba niekoľko minút. Roztriasla sa a márne bojovala proti chveniu. Obostrela ju horúčava a uvedomila si, že sa ju Damon pokúša zohriať. Márne.

„Čo je?“ spýtal sa Damon a jeho hlas bol iný ako obyčajne.

„Neviem,“ odpovedala Bonnie. Naozaj to nevedela. „Možno preto, že sa ma stále pokúšali vyhodiť z okna. No nebola by som kričala,“ doložila pre prípad, že by si o nej myslel niečo zlé. „Potom však spustili tie reči o mučení...“

Damonom otriaslo čosi ako kŕč. Zovrel ju príliš mocne. „Chceli ťa mučiť? Teba? Vyhrážali sa ti mučením?“

„Áno, pretože zmizla hviezdna guľa, čo patrí Misao. Vedeli, že tekutina sa z nej vyliala, a pritom som im to nehovorila. No musela som im povedať, že vyliatie druhej polovice tekutiny mám na svedomí ja. Vtedy sa na mňa rozhnevali. Au! Damon, to bolí!“

„Takže to máš akože na svedomí ty?“

„Asi áno, či nie? Keby som sa nebola opila, tak nič podobné nevykonáš. A... čo je to s tebou, Damon? Aj ty sa na mňa hneváš?“ Stláčal ju tak, že ledva dýchala.

Pomaly sa mu trochu uvoľnili svaly na rukách. „Dám ti radu, vtáčik. Keď sa ti niekto vyhráža mučením a zabitím, je o dosť... praktickejšie povedať mu, že za to môže niekto iný. Najmä ak je to náhodou aj pravda.“

„Viem!“ odvrkla Bonnie. „No aj tak ma chceli zabiť.“